

ROMANA

Therese Beharrie

Mi fán terem a szerelem?

Barbara Hannay

Vidéki idill

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Therese Beharrie, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022*
A Romana 739. eredeti címe: *Marrying His Runaway Heiress*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)
• *Magyarra fordította: Várnai Péter*

© *Barbara Hannay, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2022*
A Romana 740. eredeti címe: *Executive: Expecting Tiny Twins*
(Harlequin Mills & Boon Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)
• *Magyarra fordította: Scheer Emília*

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 739-740. számában, 2022
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-473-5

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

- *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*
- *Felelős kiadó: dr. Bayer József*
- *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*
- *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Therese Beharrie

Mi fán terem a szerelem?

1. FEJEZET

Elena John átlátott Micah Williamsen. Az udvarias modorával csak be akarja hízelegni magát nála, hogy megnyerje a céljának. Ha már korábban találkoztak volna, azt tanácsolja a férfinak, kímélje meg magát ettől a fáradságtól. Most megadó sóhajjal mégis beült Micah fényűző limuzinjába, amely a háza előtt állt.

A kocsik egyik sarkában még minibár is volt Elena kedvenc italaival. Ez nem lehetett véletlen, mert azok az italok nem hétköznapiak. A másik sarokban egy rágcálnivalókkal teli kosárka állt. A hangszórókból kellemes, halk zene áradt. Útközben a sofőr többször is Elena kívánságairól érdeklődött, a repülőtéren pedig egy ugyanolyan figyelmes steward gondjaira bízta.

Minél tovább törte a fejét Elena, annál jobban tetszett neki Mr. Williams igyekezete. Ez ugyanis rávilágított, hogy a fáradozása és az igyekezete meghozta a gyümölcsöt. Öt éve dolgozott újságíróként egy lapnál, amíg végül – végre! – megbízták azzal, hogy írjon cikket egy befolyásos és gazdag férfiről. Ez a férfi pedig most megpróbálja elérni nála, hogy jó fényben tüntesse fel az írásában. Elena sok más újságírót kísért már el riportkörútra, és elég cikket írt át ahhoz, hogy tudja: a riportalanyok gyakran próbálkoznak ezzel.

A saját helyzetére gondolva bosszankodnia kellett volna, hogy Micah Williams manipulálni próbálja, ez azonban együtt járt a munkájával. Egész életében erre készült. És kivételesen nem ő az, aki tehetetlen helyzetben van, bár a limuzin, a magánrepülő, a figyelmes személyzet és a kedvenc italai élete első tizenhat évére emlékeztették. Mindez azonban életem következő éveinek az előfutára is lehet, gondolta, és liftezni kezdett a gyomra.

– Miss John, erre! – mondta a légiutas-kísérő figyelmeztetően.

Elena követte a férfit a kék bársonyfüggöny mögé, Micah Williams magánrepülőjének fényűző belsejébe. Amíg az apja lakberendezéskor a célszerűséget részesítette előnyben, itt a tágas tér és az íróasztal előtt álló, kényelmesnek tűnő fotelek is oldott légkört teremtettek. A legnagyobb különbséget azonban az íróasztal előtt álló férfi jelentette. Micah Williams.

Vonzó jelenség volt. Méretre készült öltönye kiemelte széles vállát, keskeny csípőjét és hosszú lábát. Sötét haját rövidre vágatta, az arcán ápolt, háromnapos borosta sötéttett. Mindez nem lepte meg Elenát, mert előzetesen végzett némi kutatást a férfiről. A pillantása ereje azonban felkészületlenül érte. Micah Williams úgy nézett rá, mintha ő válasz lenne egy kérdésre, amely egész életében foglalkoztatta.

Elena a férfi szúrós szemébe nézett, és ellenállt a kísértésnek, hogy lesimítsa a fekete kabátja alatt viselt piros nadrágkosztümöt. Tudatosan választotta mára ezt a színt. Az ő színe. Ez a tudás egyike volt annak a kevés képességeinek, amelyeket az édesanyjától kapott, mielőtt az asszony becsomagolta a bőröndjét és nekivágott a világnak.

Az, hogy tudta, melyik szín áll igazán jól neki, mindig is erőt adott Elenának. Most is a segítségére volt abban, hogy állja Micah Williams átható pillantását.

– Miss John! – üdvözölte a férfi barátságosan, és közelebb lépett hozzá. – Köszönöm, hogy eljött.

– Volt más választásom? – kérdezte Elena könnyedén, és élvezte, hogy a férfi láthatóan meglepődött. – Elvégre ingyenes olaszországi utazásra mehetek.

Micah arcán alig észrevehetően megrándult egy izom.

– Igaz – felelte szárazon. – A munkájához nincs is köze?

– Nincs. A gondolázás miatt vagyok itt.

– Utazott már gondolában?

– Nem. – Elena fürkészően nézett a férfira. – Miért csodálkozik ezen?

– Ugyanazért, amiért biztos vagyok benne, nincs rászorulva, hogy ingyen utazzon Olaszországba.

Williams pontosan tudja, ki vagyok, gondolta Elena. De a csalódottságát semmiképpen sem fogja kimutatni. Ez még nem világ vége. A kiléte végül is nem titok. De mit akarhatott elérni a férfi

a megjegyzésével? Csak úgy derítheti ki, ha egyenesen rákérdez.

– Arra céloz, hogy a családomé a *John Diamond Company*?

Micah gúnyosan nézett Elenára.

– Igen.

– Ezért vagyok itt, Mr. Williams? A családom miatt?

– Így van – válaszolta a férfi egy idő után.

– Ez aztán remek! – mondta Elena. – Egyébként pedig feleslegesen próbálkozik azzal, hogy behízelegje magát nálam.

Buta megjegyzés volt, és semmiképpen sem válasz Micah beismerésére. A férfi láthatóan mondani akart valamit, de nem jutott hozzá, mert megzavarta őket a steward.

– Mindjárt felszállunk. Kérem, csatolják be a biztonsági övüket.

Elena leült a helyére, és kinézett az ablakon. Maga mögött hagyja az esős Dél-Afrikát, és a napos, meleg Olaszországba repül. Ezzel attól a két férfitől is távol kerül, aki úgy gondolja, hogy irányíthatja az életét.

Lassan kifújta a levegőt.

– Felbosszantottam – jegyezte meg Micah, amikor már a levegőben voltak.

– Nem – felelte Elena, de továbbra is kinézett az ablakon, bár nem látott mást, csak kék eget és fehér felhőket. – Miből gondolja?

– Leszólta a próbálkozásaimat.

A férfi hangja olyan méltatlankodó volt, hogy Elena majdnem elnevette magát.

– Akkor legközelebb igyekezzon jobban! – mondta.

A szomszéd ülésről kelletlen morgást kapott válaszul, és ez szórakoztatta.

– Nem csak a neve miatt akartam, hogy maga írjon rólam cikket – mondta Micah egy idő után.

Vagyis valóban a férfi kérte, hogy én kapjam megbízást! És biztosan nem az újságírói képességeim miatt, gondolta Elena.

– Ezt készséggel elhiszem. Nyilván a popkultúrával foglalkozó anyagaim miatt, amelyekben azon spekulálok, ki kivel jön össze legközelebb. Mi sem bizonyítja jobban a tehetségemet – tette hozzá a lány gunyorosan.

– Tetszett az a cikke, amelyet arról az egykori rögbijátékosról írt, aki kapcsolatot színlelt egy nővel, de végül valóban beleszeretett.

Elena erre már a férfi felé fordult, és ráemelte a tekintetét. Micah Williams nyugodtan ült a helyén, és őt nézegette, mintha semmi dolga nem lenne. Elena tudta, hogy ez nem igaz. Ez az ember egy egész cégbirodalmat irányít. Tíz éve alapította a vállalkozását, amely hatalmasra nőtt. Luxuscikkeket értékesít az afrikai kontinensen, elsősorban Dél-Afrikában, és ezért nemrégiben társult két, nem Afrikában honos vállalattal. Elena úgy sejtette, hogy Williams Olaszországban is céget akar alapítani.

Mindez szerepet játszott abban, hogy Elena lapja az év üzletemberének választotta a férfit. Neki pedig ezt az elfoglalt üzletembert kell bemutatnia a cikkében. Ezért is furcsa, hogy Williams most ráér beszélgetni vele.

– olvasta azt a cikket?

– Igen.

A férfi felgyűrte az ingujját, és Elena tekintete az izmos karjára tapadt. Elképzelte, ahogy megsimogatja. Jó volna, ha...

Nem, semmi sem volna jó. Mit számít, milyen Williams karja? A házasság, amelyet ő és Elena apja javasolt, tisztán üzleti megállapodás lenne. Ezért is fájdalmas a férfi eljárása és az a tény, hogy Elena csak a neve miatt van itt. Micah vitathatatlanul izgató karja semmilyen szerepet nem játszik ebben.

Álljon meg a menet! Hogyhogy Micah? Mióta nevezi így a riportalányát?

– El kell ismernem, hogy abban a cikkben sok volt a találgatás – mondta Micah.

– A popkultúráról szóló cikkeknél ez már csak így van. Kivéve akkor, amikor megbízható

forráson alapszanak. Úgy viszont más lesz az írás hangneme, és másra kerül a hangsúly. Egyes embereknek az információk forrása fontosabb, mint a tartalom. Én általában olyan forrásokat használok a cikkeimhez, akik valódi információkkal szolgálnak, és nem csak a véleményüket mondják el. Az írásaim alighanem ezért jelennek meg többnyire a nyomtatott lapban is, nem csak az újság digitális kiadásában.

A csend, amely a szavait követte, rádöbbsentette Elenát, hogy elárulta magát. Lelkesen beszélt a munkájáról, de ezt nem érezte kínosnak. Az írás nemcsak a munkája, de a szenvedélye is volt. Tanulmányokat és könyveket olvasott a kreatív írásról, internetes tanfolyamokon vett részt, és a közösségi médiában is követte a rangos újságírókat.

Értette a dolgát. Ezért is találta bosszantónak, hogy Micah Williams kérésére kell cikket írnia róla. Egyébként is megbízhatták volna ezzel a feladattal, mert kiérdemelte.

– Maga a megfelelő ember erre a munkára – mondta a férfi. – Az írásai hitelesek. Ez még a bulváranyagain is érezhető, amiken egyébként pompásan szórakoztam.

– Az emberek szeretik a pletykákat.

A férfi őszinte nevetése meglepte Elenát, és kellemes bizsergést váltott ki belőle.

– Miss John, hamar rá fog jönni, hogy az ízlésem más, mint a legtöbb emberé. Ezt nagy örömmel be is fogom bizonyítani magának.

Elenát izgatott várakozás fogta el, és rádöbbsent, hogy bajban van.

Micah Williams nem számított rá, hogy a John-vagyon örökösnoje ilyen... érdekes lesz. Ez a jelző azonban nem is fejezte ki a lényegét, ezért alaposabb tanulmányozásnak vetette alá a lányt. A mimikája élénk, a hangja egyszerre kimért és éles. Meglepően szókimondó, közben pedig kifejezetten vonzó is.

Micah fényképekről már ismerte Elenát. A hullámos hajzuhatagot. A barna bőrét. Az arcán pedig most szeplőket is felfedezett az alapozó alatt. Ez a bájos sajátsága a fotókon nem volt feltűnő. A telt ajka sem. Micah már sok nővel találkozott, akit zavart, hogy telt az ajka, Miss John számára azonban ez láthatóan nem okozott problémát.

Elena John öntörvényű személyiségnek tűnt, aki köntörfalazás nélkül kimondja a véleményét. Micah korábban nem feltételezte, hogy könnyű lesz a maga oldalára állítania. Most azonban úgy gondolta, hogy Elena őszintesége a segítségre lehet. Talán ezért volt ő is őszinte vele: viszonzásképpen.

– Ha eleve azzal indította volna a beszélgetésünket, hogy ismeri a munkámat, a dolgok sokkal kevésbé lettek volna félreérthetők.

– Félreérthetők? – kérdezett vissza Micah. – Nem tudom, mire gondol, Miss John.

– Szólítson Elenának, ha kérhetem. – A lány némi habozás után kicsatolta a biztonsági övét, felállt, és kezét nyújtott a férfinak. – Sajnálom. Valójában még be sem mutatkoztam. Elena vagyok.

Csak Elena, családnév nélkül. Micah ezt a tényt is elraktározta a többi információ közé, amelyet megtudott a lányról. Ő is kicsatolta a biztonsági övét, és felállt.

– Micah.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Williams.

Elena kezét szorította Micah-val. Meglepte, hogy felgyorsult a pulzusa.

– Ha én Elenának szólítom, magának is Micah-nak kell szólítania – mondta, és bízott benne, hogy a hangja nem árulkodik a vágyról, amely hirtelen elfogta.

– Nem tűnik... helyesnek, hogy Micah-nak szólítsam.

– Miért?

– Szakmaiatlan lenne – jelentette ki Elena.

– De hát éppen a cikkről van szó!

– Természetesen. – A lány összeráncolta a homlokát. – Mi másról lenne szó?

– Semmiről. Úgyhogy akkor megegyeztünk.

Micah megnyomta a hívógombot, s miután megjelent a légiutas-kísérő, italt rendelt magának. Az alkohol talán majd észhez téríti. Elena csak vizet kért, profi újságíróhoz illően, a profizmus

láthatóan nagyon fontos neki. Micah azt találgatta, mi bújhat meg emögött.

– Megígérem, nem fogom szakszerűtlennek tartani, ha a keresztnevemen szólít. A lapjánál sem árulom el senkinek.

– Hálásan köszönöm – felelte Elena gúnyosan.

Lenyűgöző ez a John-örököső!

– Ezen a héten Micah-nak fogom hívni. Mivel a következő napokat együtt fogjuk tölteni, valóban furcsa lenne a formális megszólítás. – Elena nem adott lehetőséget a férfinak a válaszra, mert azonnal folytatta: – Megvan az útiterv erre a hétre?

Micah tudta, hogy a lány távolságot akar teremteni közöttük. Elfojtott egy mosolyt, és azon gondolkodott, mit talál szórakoztatóbbnak: azt, hogy Elena úgy gondolja, távolságot kell tartania tőle, bár még csak egy órája ismerik egymást, vagy azt, amilyen ügyesen ezt a dolgot intézte. Roppant hozzáértően kezeli őt. Micah korábban nem gondolt bele, milyen hatással lesz Elena életére ez az út. Ha ő behízelgi magát nála... Most azonban már tudta.

– A programbeosztás, amelyet Serena, az asszisztensem elküldött magának e-mailben, pontos. Annyi változással, hogy a Rómában töltött utolsó napunkra még két tárgyalás jött be. Korábban ugyanis nem ér rá az ügyfelem – tette hozzá Micah mentegetőzve.

– Nem tartozik nekem magyarázattal – mondta Elena. – Tudom, hogy megy ez az üzleti utaknál.

– Ebben biztos vagyok.

A lány kérdően felvonta a szemöldökét.

– Oka van annak, hogy Serena nincs itt?

– Kettesben akartam lenni magával.

– Ezért nem dolgozik a laptopján?

– Nem szoktam, amikor vendégem van.

Elena felnevetett.

– Mind a ketten tudjuk, Micah, hogy a vendégek magánál soha nem állnak az üzlet útjában.

A férfi tűnődve a szájához emelte a poharát.

– Kezdem azt hinni, hogy a tapasztalatok, amelyeket maga szerzett az üzleti világról, nagyon különböznek attól, ahogy én intézem az ügyeimet.

Elena egy pillanatig szótlánul nézett a férfira, aztán a nagy, fehér retiküljéből elővette az okostelefonját, és addig nyomogatta, amíg egy piros pont meg nem jelent rajta.

– Mi lenne, ha beszélénk erről a különbségről? – kérdezte, és megnyomta a felvétel gombját. – Mi készítette a cége megalapítására, Mr. Williams?

Elena John tudja, hogyan érheti el, amit akar, gondolta Micah újból, aztán megválaszolta a kérdést.

Elena simulékonynak találta Micah Williams modorát, és azt találgatta, mit akarhat ezzel elrejtteni előle. Neki azonban az üzletembert kell bemutatnia, és a fejében már készen is volt a cikke bevezetője:

Micah Williams megnyerő férfi, de üzletembernek kíméletlen. Ezt a tulajdonságát igyekszik elrejtteni mások elől. Annyira biztos a vonzerejében, hogy azt gondolja, a hallgatósága sem tudja kivonni magát a bűvköréből. És talán így is van.

Csillog a szeme, amikor az üzletről beszél. Tudja, mit kell mondania, szórakoztatóan beszél, és ért ahhoz, hogy jól válogassa meg a szavait. Éppen ebből a tényből fakad azonban a kíméletlensége. Aggályok nélkül azt mondja, amit mások hallani akarnak, és közben azt, amit nem akarnak hallani, ellenük fordítja. A zsákmánya körül köröző oroszlán, de tagadhatatlanul erős és mutatós oroszlán.

Az utolsó mondaton talán még dolgoznom kellene, gondolta Elena. Az első benyomása azonban nem változott. Megtanult olvasni a sorok között, ezért is írt kiválóan a popkultúráról. Arra koncentrált, amit a művészek nem akartak megmutatni a nyilvánosságnak, és ez szinte mindig jó anyagot eredményezett.

Micah Williams sikerei mögött határozottan több rejlik a kemény munkánál és a sok szerencsénél. Az eredményeinek férfias kisugárzásához és kíméletlenségéhez is van közük. Ha gyanítaná, hogy

Elena gátlástalannak tartja, hevesen tiltakozna ellene. Túlságosan is elszántan igyekszik elhíttetni vele, hogy ártalmatlan és szelíd. Eközben egyértelműen egy harcra kész oroszlán.

Ez abból is kiderült, hogy újra meg újra szóba hozta Elena családját mint lehetséges zsákmányt. Ő azonban nem fogja eledelként Williams elé vetni magát.

– Tarthatnánk szünetet? – kérdezte a férfi, amikor már egy órája beszélgettek. – Éhen halok.

Elena nem ellenkezett, mert az első napon sokkal többre jutottak, mint eredetileg gondolta.

– Persze. Gardner séf vagy hentes módra készült ételt eszünk?

– Látom, elvégezte a házi feladatát – felelte Micah mosolyogva.

– Rosszulesik, hogy mást feltételezett.

– Mi sem áll tőlem távolabb. Elnézést kérek – duruzsolta a férfi.

Elena megütközve nézett rá.

– Maga nem olyan elbűvölő, mint hiszi!

Micah elképedten összerezzent, Elena pedig gondolatban gratulált magának a csípős nyelvéért.

– Nem tudom, mivel érdemeltem ki ezt a megjegyzést.

– Akkor elárulom. Maga egész idő alatt feszült volt, és ez zavarta a gondolkodásban.

A férfi arca elkomorult.

– Micsoda gyanúsítás! – mondta.

Meg sem próbálta titkolni, hogy Elena megjegyzése egyáltalán nem tetszett neki. Ez volt az első őszinte reakciója.

– Az újságírók feltételeznek dolgokat, amíg nem szereznek bizonyosságot – válaszolta Elena.

– Az újságírók? – Micah hatásszünetet tartott. – Vagy az örökösnök?

Az oroszlán támad, ha fenyegetve érzi magát... Elenának kellemetlen érzése lett, de megmenekült attól, hogy válaszolnia kelljen, mert ekkor odalépett hozzájuk a steward, és megkérdezte, mit hozhat nekik enni. Elenának marhasültre fáj a foga. Azt már a szülei válása óta nem evett. Azóta sok minden megváltozott az életében. Kivéve, hogy még mindig igyekszik megfelelni az apja teljesíthetetlen elvárásainak.

– Látom, megsértődött – jegyezte meg Micah, miután a légiutas-kísérő elment.

Az arca megint olyan volt, mint egy minden emberi érzést elrejtő maszk.

– Arra célzott, hogy a tehetségemet csak a gazdag családomnak köszönhetem. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy más újságírókban sincs meg ez a tehetség, ha nem származnak gazdag családból.

– Most az összes újságíró nevében sértődött meg?

– Ezt hívják empátiának. Ez tesz engem átkozottul jó újságíróvá.

És kedves emberré... Elena keményen dolgozott ezen a tulajdonságán, attól kezdve, hogy a szülei a válásuk után gyakorlatilag magára hagyták. Korábban sem lehetett azonban mintaszülőknél nevezni őket. Az anyja mindig nagyon távolságtartó volt, az apja pedig merev és számító. Elena mégis mindig azon igyekezett, hogy elnyerje a szeretetüket és az elismerésüket. Ugyanúgy vágyott erre, mint minden gyerek, csak az ő kívánsága soha nem teljesült. Az anyja inkább a nagyvilágban utazgatott, és olyan életet élt, mintha nem is lenne gyereke.

Az apját illetően bonyolultabb volt a dolog. Az is bizonyítja, hogy például elvárja Elenától, hogy üzleti okokból menjen feleségül egy férfihoz.

A családi ügyei azonban nem terelhetik el a figyelmét, az nem vallana profi újságíróra.

– Ezt... nem kellett volna mondanom – ismerte be.

Micah együttérzően nézett rá.

– Nekem nem lett volna szabad szóba hoznom a családját.

– Hálás lennék, ha többé nem tenné.

A férfi szeme megvillant, és ez bosszantotta Elenát. Azt a benyomást keltette benne, hogy Williams játszadozik vele. Tudta, hogy nagyon óvatosnak kell lennie.

– Szóval a John családban nem úgy mennek a dolgok, ahogy az kívülről látszik?

Elena összeszedte magát, és közel hajolt a férfihoz.

– Ha az én családom nem tabu – mondta –, akkor készüljön fel arra, hogy a magáé sem lesz az.

Micah elképedt. Elenát éles eszűnek, érzékenynek és empatikusnak tartotta, azt viszont nem

sejtette, hogy harcias oldala is van. A fenyegető megjegyzését azonban nem lehetett másként érteni, csakis visszavágásként arra, hogy ő konokul a családjáról kérdezte. Valóban többet akart tudni a John-birodalomról, de egyébként nem volt oka arra, hogy erőltesse ezt a témát.

Ki akarja csalogatni Elenát a csigaházából? Akkor már csak sportszerűségből is őszintén kellene válaszolnia a kérdéseire. Csakhogy a családja kellemetlen téma a számára, és mindenképpen kerülni akarja.

Ez az egyik oka, hogy senkit sem enged közel magához. Nem akar beszélni a szüleiéről, arról, hogy távolságot tartanak tőle, és a saját sikertelen kísérleteiről sem, amelyeket ennek a távolságnak az áthidalására tett.

– Már meséltem magának a családomról – mondta nyugodt hangon.

– Az egyedülálló édesanyja nevelte fel, akinek ügyvédi irodája van, az apját pedig csak hébe-hóba látta – idézte Elena a férfi szavait. – Így van?

Micah mosolyra húzta a száját.

– Igen.

– Ez minden, magáról szóló cikkben benne van. – Elena úgy tett, mintha a körmeit nézegetné. – Jó volna erről többet hallani. Milyen volt egy egyedülálló és ügyvédi irodát vezető anya fiának lenni? Nehéz? Inspiráló? Befolyásolta az édesanyja sikeressége a maga kapcsolatát az apjával?

– Jól van – mondta Micah rövid gondolkodás után. – Tegye fel most ezeket a kérdéseket, és akkor Olaszországban majd nem kell erre vesztegetnünk az időnket.

– Nem élvezzi a témát, igaz?

– Ez csapda.

– Igen és nem – felelte Elena hanyagul. – A cikkemhez jól jönnének ezek az információk, de azt is megértem, ha maga úgy gondolja, hogy nem tartoznak a nyilvánosságra. Ezt súgja az empátiám – mondta.

A tekintetét Micah kissé diadalmasnak, de őszintének látta. Ez a nő agyafúrt és okos, gondolta. Nem tudta, tetszik-e neki ez a kombináció, de félretette a kérdést. Mindenekelőtt Elena kíváncsiságát kell kordában tartania.

Mit szólnának a szülei, ha beszélne róluk egy újságcikkben? Érdekelné őket egyáltalán?

Az apja időközben megnősült, abból a házasságból ma már van egy húszéves lánya és egy tizenhét éves fia. Ráadásul most alighanem kisebb gondja is nagyobb annál, mint hogy mit mond róla a harminckét éves fia. Az ő születésekor még számított, ha valaki házasságon kívül született, és az apja úgy is kezelte őt. Hibának tartotta, bár ezt csak akkor ismerte be, amikor lelkifurdalás gyötörte.

Az anyja pedig... Ő nem olvasná el a cikket. Éjt nappallá téve dolgozik, szinte mást sem tesz. Elena fején találta a szöveget: az anyja fiának lenni nehéz és inspiráló is volt. A legfontosabb, hogy inspirálta. Ezzel esetleg kielégítheti Elena kíváncsiságát. És így, ha az anyja esetleg mégis elolvasná a cikket, nem lesz oka arra, hogy felhúzza magát.

– Jól van – válaszolta Micah kissé bosszúsan. Aztán megköszönte a torkát, és bízott benne, hogy ezzel sikerült lepleznie ellentmondásos érzéseit. – Válaszolok az egyik kérdésére, de utána nem beszélünk a családomról.

– Rendben.

– Igazán? – kérdezte Micah meglepetten. – Csak így, ilyen egyszerűen belemegy?

– Igen – felelte Elena őszintén. – Cikket írok magáról, csak ezért leszünk együtt a következő hét napban. Ez csakis úgy működhet, ha kölcsönösen adunk és kapunk.

– Akkor megegyeztünk abban, hogy a család téma tabu?

– Megegyeztünk – felelte Elena vidáman. – Elvégre jó cikket szeretnék kínálni az olvasóimnak, mint mindig.

Elena azt mondta, hogy nem vagyok olyan elbűvölő, mint hiszem, gondolta Micah. Mit szólna ahhoz, ha azt mondanám, hogy ő viszont valójában megnyerőbb, mint amilyennek mutatja magát?

Micah megdermedt. Micsoda gondolat ez? Össze kell szednie magát! Elena eltérítette a tervétől. A személyisége, a megjelenése, az egész lényé összezavarta. Nem fogja azonban szem elől téveszteni

a célját. Ahhoz pedig józanságra és stratégiai gondolkodásra van szüksége.

– Édesanyám hihetetlenül sikeres – mondta. – Mindig is keményen dolgozott, és egyetlen lehetőséget sem hagyott ki a karrierje építésére. Ezt adta nekem útravalóul: dolgozz keményen, és ragadd meg a lehetőségeket. Ez volt a mottóm, és ma is ennek megfelelően cselekszem.

– A *Killian Leatherrel* és a *Perfume Companyval* kapcsolatban is? – nevezte meg Elena a két céget, amellyel Micah tavaly szerződést kötött. A két legnagyobb ügyfele megszerzése is szerepet játszott abban, hogy az év üzletemberének választották.

– Pontosan.

– Ez úgy hangzik, mintha az édesanyja lenne a példaképe.

Micah kissé összerezzent.

– Az – felelte mégis.

– Csodás, köszönöm. – Elena kikapcsolta a mobilján a felvétel funkciót. – Ez remek volt.

Micah bólintott, és lassan kifújta a levegőt. Túlélte az anyjáról folytatott beszélgetést. Elena elégedettnek tűnt a válaszaival. Hála az égnek! Így legalább majd nem tesz fel neki erről több kérdést. Vagy balgaság tőle, ha ezt hiszi? Elena azonban olyan őszinte, amilyen eddig egyetlen újságíró sem volt vele. Vagy ő csak ezt szeretné hinni?

Micah figyelmét egy sóhaj vonta magára.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Szinte már érzem a marhasült ízét. – Elena hátradőlt az ülésén, és lehunyta a szemét. – Meglehet, túl élénk a fantáziám, de fogadni mernék, hogy sült krumpli lesz hozzá. Talán gombamártás is – tette hozzá, és a férfira nézett. – Igazam van?

Micah felvette a fedélzeti telefont, és továbbította Elena kívánságát a szakácsnak, aki nem igazán örült a kérésnek, mert ezek a köretek nem szerepeltek az étlapon. De meg fogja oldani, elvégre Micah nagyon jól megfizeti.

– Igen, igaza van – válaszolta, miután letette a kagylót.

– Erre nem volt semmi szükség.

– Mire jó különben egy saját szakács?

– Ez amolyan... kiváltságos dolog, ugye?

Elena olyan óvatosan fogalmazott, hogy Micah elfojtotta az első késétetését, és nem nevetett fel hangosan.

– Sajnálom – mondta –, de sejtelmem sincs, mit kellene erre válaszolnom.

– Nem lehet annyira elszakadva a valóságtól, hogy azt higgye, az emberek többsége így él – mutatott körbe Elena a fényűző berendezésen.

– Természetesen nem gondolom ezt. Én sem fényűzésben nőttem fel.

Elena tűnődve nézett a férfira.

– Nem tudom elképzelni, hogy az édesanyja egy ügyvédi iroda tulajdonosaként gürcölni hagyta magát.

– Édesanyám a bevételei többségét visszaforgatta a cégébe.

– Azt akarja mondani, hogy szegénységben nőtt fel?

– Nem, nem akarom ezt mondani – tiltakozott Micah hevesen. – És mivel éppen egy újságíróval beszélek, szeretném egyértelművé tenni, hogy ezek az információk bizalmasak.

Elena megadóan feltette a kezét.

– Nem nőttem fel szegénységben – mondta Micah. – Mindenem megvolt. Az igényeim mind teljesültek.

– De?

– De... a kívánságaim nem.

Micah nem anyagi dolgokról beszélt. Mégsem volt soha bátorsága ahhoz, hogy kérjen valamit az anyjától. Beérte azzal, amit az asszony megadott neki.

– Mit kívánt volna? Magánrepülőt? Saját szakácsot?

– Elena – vágott közbe a férfi –, mit akar elérni ezzel a kihallgatással? A pénzemet olyan nyereségesen igyekszem befektetni, ahogy csak lehet. Tekintélyes részét arra is fordítom, hogy

segítsek másokon. A következő héten bizonyára részletesen is szó lesz erről közöttünk. Szóval, miért ítél el?

– Nem ítélem el – felelte Elena fejcsóválva. – Csak ez az egész nagyon... ismerős nekem. Ugyanakkor már nem az.

A lány összeráncolt homlokát Micah elbűvölőnek találta, és ez nyugtalanította.

– Már nem él fényűző életet? – kérdezte, és meglepetten látta, hogy Elena vonásai megkeményedtek. – Álljon meg a menet! Már nem él úgy, mint egy örökös nő?

– Nem. – Elena kihúzta magát. – Egy ideje lemondtam a magánrepülőkről és a szakácsokról. Az arany étkészletet, a drága tányérokat és a külön nekem tervezett telefontokat is hátrahagytam. – A lány szeme huncutul megvillant. – Nem volt könnyű, de azért boldogulok.

Micah-nak nem sikerült elfojtania egy mosolyt, de nem tudta, mit mondjon. Úgy tűnik, hogy az anyag, amelyet az asszisztense Elenáról összeállított, nem volt teljes. Igaz, idő hiányában nem olvasott el mindent. Csak Elena portfólióját futotta át, a személye nem igazán volt fontos neki. Rajta keresztül végül is csak az apjához akar eljutni. Nem ismerte fel, hogy a lányról szerzett személyes információkból kikövetkeztethette volna, van-e erre egyáltalán esély.

Szégyenszemre rá kellett döbbsennie, hogy Elena feltehetően nem fekszik jól az apjánál. Egy milliárdos örököse, mégis újságíróként dolgozik. Másokhoz hasonlóan Micah is azt hitte, hogy a lány csak kedvtelésből csinálja ezt. Most azonban felismerte, hogy Elenának a megélhetéshez van szüksége az állásra. Nyilvánvaló, hogy szereti a munkáját. Ez megmagyarázza, miért vette rossz néven, hogy ő a gazdagságot a tehetséggel azonosítja.

Így már nem csak azt kell kiderítenie, hogy mit jelent ez a terve szempontjából. Azt is meg kell tudnia, miért keresi Elena munkával a betevőt, noha gond nélkül élhetne az apja pénzéből. Sürgősen el kell olvasnia a személyes részeket is az anyagban, amelyet az asszisztense összeállított. Abból majd azt is megtudja, veszélyben van-e terve. Merthogy csakis ez számít.

2. FEJEZET

Elena lassanként megértette, hogy Micah minden tekintetben szenvedélyes ember. Vajon egy romantikus vagy intim kapcsolatban is az lenne? A kérdéstől kellemesen libabőrös lett, de gyorsan elhessegette a gondolatot. Teljesen azért nem sikerült megfeleledkeznie Micah vonzerejéről. Amikor a férfi megmutatta neki a repülő hátuljában az ágyat, legszívesebben megkérte volna, hogy ossza meg vele.

Mi történhetett? Micah mellett nem tud józanul gondolkodni. Micah Williams akarnok, mint az ő apja, aki a következményekkel nem törődve beveti a befolyását. Akkor is, ha mások életéről van szó. A lánya életéről. „A házasság Jamesonnal anyagi biztonságot garantálna neked. Akkor is, ha netán elveszítenéd az állásodat.”

Az apja ezzel valójában azt akarta mondani Elenának, hogy elveszíti az állását és az anyagi függetlenségét, ha nem megy hozzá Jamesonhoz. Csakhogy ő tizenhat éves korától mindent az apja támogatása nélkül, a saját erejéből szerzett meg: az újságírói állását, amelyet szeret, a házát, a kocsiját. Végző soron saját magát teremtette meg.

Dühös volt magára, mert egyáltalán fontolóra vette az apja javaslatát. A lehetséges következmények azonban, ha nemet mond, megijesztették. Az olaszországi szakmai úttól azt remélte, hogy sikerül távolságot teremtenie, de az ellenkezője történt. Micah-t szemlátomást ugyanabból a fából faragták, mint az apját, és a célja elérése érdekében ugyanazt a taktikát alkalmazza. Ő, Elena pedig nem hagyhatja, hogy a férfi sikerrel járjon.

Felkelt. Alvásra most nem gondolhat. A következő órákra átengedi az ágyat Micah-nak, ő pedig elkezdi legépelni a telefonjával felvett anyagot. Halkan kisurrant a hálószobát a repülő többi részétől elválasztó ajtón. Hirtelen azonban lecövekelt. Micah félig kigombolt inggel fel-alá járkált a kabinban. Halkan mormolt valamit, és közben időnként a kezében tartott papírra pillantott. Láthatóan egy szöveget gyakorolt, és az arckifejezése arról árulkodott, hogy a dolog nem úgy megy, mint szeretné.

– Segítségre szorul?

A férfi megpördült a tengelye körül, és ijedten nézett Elenára.

– Szent Habakuk, halálra rémített!

Szent Habakuk? Elena nem tudta elfojtani a nevetését.

– Maga nem harminckét éves? Azt hittem, a mai harmincasok nem használják ezt a kifejezést.

– Maga pedig tudtommal a húszas éveiben jár – dörmögte a férfi. – Ebben a korban az emberek nem szoktak egyszarvúakat hordani.

Elena lenézett magára. A fenébe! Még mindig a kedvenc pólója van rajta. Kétségtelenül kinyúlt egy kicsit, és éppen csak a combjáig ér. Egyébként azonban tisztességes darab, és alatta még a melltartót is magán hagyta.

Megköszöri a torkát.

– Az egyszarvúak mágikus lények, és csak azoknak jelennek meg, akik hisznek bennük.

– Azt akarja mondani, hogy nekem azért nem jelennek meg, mert nem hiszek a létezésükben?

– Úgy gondolom, erre a kérdésre saját magának kell megadnia a választ. Visszatérve a kérdésemre: szeretné, hogy segítsek magának?

– Olaszul van a szöveg. Maga nem értené.

– Ó, most még lekezelő is! – Elena ellökte magát az ajtókerettől, amelynek eddig támaszkodott.

– Ez esetben nyilván nem tart igényt a segítségemre.

– Ne, várjon! Talán beszél olaszul?

– Igen.

– Komolyan?

– Micah, hagyja ezt abba! Mindig baklövést követ el, amikor alábecsül engem. – Elena leült a

férfi foteljába, és maga alá húzta a lábát. – Először is árulja el, miről van szó.

Micah leereszkedett a másik fotelba, és felhúzott térdére támasztotta az állát.

– Beszédet kell majd tartanom a római banketten. A *Vittoriával* létrejött partnerségünk tiszteletére rendezik.

– A hírek szerint a vállalata egyesül azzal a kézitáskákat készítő céggel. Gratulálok. De kérem, folytassa.

– Köszönöm – mondta Micah, és kérdő pillantást vetett Elenára. Szóval ezt is tudja? – Szólnom kell néhány szót, viszont csak alapfokon tudok olaszul. Egy fordító segített a beszéd megfogalmazásában, de kétlem, hogy meg tudom csinálni.

Elena elvette a papírt, amelyet a férfi odanyújtott neki, és átfutotta a szöveget.

– Ezzel nincs semmi baj. Jól fogalmazott, sőt szenvedélyes köszönőbeszéd.

– Nem szeretném, hogy szenvedélyes legyen.

– Nyugodjon meg! Az olaszoknak tetszeni fog. – Elena visszaadta a papírt. – Vágjon bele!

Elena csendben hallgatta a férfit. Micah a szavakat, amelyeket nem ismert, rosszul ejtette ki, a többivel viszont könnyen megbirkózott. Miután befejezte, Elena megint elvette tőle a papírt, és megpróbálta másra cserélni azokat a szavakat, amelyeknek a kiejtése gondot okozott Micah-nak. Amikor visszaadta a papírt, a férfi felnyögött.

– Kell még gyakorolnom?

– Csak ha jobban akarja csinálni, mint eddig. – Elena előrehajolt, és az ölébe ejtette a kezét. – Egyébként már most sem rossz. Az új igazgatósága értékelni fogja az igyekezetét.

Micah komor pillantást vetett rá.

– Láthatóan élvezi, hogy hatalma van felettem.

– Nem csak magánál van így. Mindenkinél. Az lehet az oka, hogy a gazdagok világában nőttem fel.

Micah elhúzta a száját. Árulkodó gesztus volt a simulékony, megnyerő milliomostól. Egyértelműen frusztrált!

– Jól van, megértettem. Túl messzire mentem. Nem kell többet felemlgetnie.

– Szemlátomást nem tudja elviselni, ha nincs igaza.

– Nem vagyok... – Micah félbehagyta a mondatot, és meglengette a papírt. – Köszönöm a segítségét.

– Szívesen – felelte Elena bűbájosan. Jelét sem adta azonban, hogy fel akarna állni, és megrántotta a vállát, amikor a férfi kérdően nézett rá. – Nem akarja, hogy segítsek?

– Majd hívom egy óra múlva.

– Miért? Gyakoroljon csak előttem! Kijavítom, ha hibázik.

Micah kényszeredetten elmosolyodott.

– Szó sem lehet róla – mondta a fejét rázva.

– Miért?

– Ki fog nevetni.

– Én? – Elena a szívére tette a kezét. – Olyat soha nem tennék. – A férfi hallgatott. – Igazán ettől tart? Jól van, megígérem, hogy nem nevetem ki. Becsületszavamra!

– Ezt az oldalát még nem ismertem.

– Én is elmondhatnám magáról ugyanezt.

Micah-nak igaza volt. Elena lassanként feloldódott a társaságában, és elővigyázatlan lett, pedig ennél a férfinál résen kell lennie.

Micah nehezen tudott a szövegre koncentrálni. A tekintete újra meg újra az egyszarvús pólóra és az alatta megbújó, lenyűgöző testre tévedt. Ostoba tinédzsernek érezte magát, akinek megkergültek a hormonjai. És a lány most még ki is figurázza! Átlát rajta, és neki ez egyáltalán nincs ínyére.

– Jól van, gyakoroljunk! – mondta mégis megadóan.

Elena határozottan bólintott, de a tekintetén Micah érezte, hogy ő is érzi a vonzerőt. Mi a fene van vele? Nő még nem hatott rá így. Azok a hölgyek, akik eddig megfordultak az életében, valójában nem érdekelték, és ezért nem jelentettek számára érzelmi veszélyt. Bármilyen is ez most

Elenával, véget kell vetnie neki.

– Elkezdi? – kérdezte a lány.

– Igen, persze.

Micah megköszöri a torkát. Most könnyebben jöttek a szájára a szavak. Hálás volt Elena türelméért, mert így is többet hibázott, mint várta. Tetszett neki, ahogy a lány incselkedően, de kajánság nélkül javítgatta. Nem nevette ki. Ő pedig tévedett, amikor a könnyed hangütést barátságtalan gúnyolódásnak hitte. Talán azért, mert nem tudja, milyen az, amikor barátok ugratják egymást.

– Egész jól hangzik – mondta Elena, miután Micah sokadszor is elmondta a szöveget. – Mikor kell beszédet tartania?

– Holnap este.

– Akkor még úgy harminc órája van a gyakorlásra. – Elena hátradőlt. – Ez elég lesz ahhoz, hogy úgy beszéljen, mintha az olasz a második anyanyelve lenne.

– Csak a második? Nem az első?

Elena összeráncolta a homlokát.

– Sajnálom, de ilyen rövid idő alatt nem tudok csodát tenni.

Micah az ajkába harapott, hogy ne nevesse el magát.

– Ha több ideje lenne, akkor tudna?

– Egészen biztosan – felelte a lány mosolyogva. – Komolyan, jól csinálja! Mindenkit el fog bűvölni.

– El kellene jönnie – mondta Micah, de legszívesebben azonnal visszaszívta volna a szavait.

Aztán meglátta, hogy Elena arca felragyog. Olyan sugárzóan, mintha hirtelen fényt gyújtottak volna egy sötét szobában.

– Szívesen, bár ez az esemény nem szerepel a programbeosztásomban.

– Ez furcsa – hazudta Micah, mert ő kérte meg Serenát, hogy Elena ne legyen a meghívottak között. – Valójában ott kellene lennie a maga példányán is. Nem tudtam, hogy beszél olaszul – tette hozzá sietve. – Ez még egy ok arra, hogy ott legyen.

– Még egy ok? – kérdezte Elena. – Mi az első?

– Nos... végül is cikket írok rólam. El kell jönnie.

– Elmegyek. Amúgy is látni szeretném Rómát. Először vagyok Olaszországban.

– Folyékonyan beszél olaszul, és még soha nem volt Olaszországban?

A lány arca elfelhősödött.

– Az iskolában vettem fel az olaszt, más nyelvek mellé. Úgy gondoltam, hogy valamikor még hasznos lehet.

– Mégsem használta? – kérdezte Micah, noha már tudta a választ.

– Nem.

Elena hangjában szomorúság bujkált, ezért Micah nem akarta tovább faggatni.

– Mindjárt leszállunk – mondta inkább.

– Ó! Akkor átöltözöm – felelte a lány, és felállt, hogy a repülő hátuljába induljon.

– Jól van? – csúszott ki a kérdés Micah száján.

– Persze. Én mindig jól vagyok – mondta Elena, aztán továbbindult.

Micah azonban tudta, hogy a lány hazudott neki.

Érezte magát valaha is úgy, mint a mesében?

Elena a római szállodai szobájában állt, és nem hitt a szemének, amikor meglátta az ágyon fekvő elegáns, fekete estélyi ruhát. Lány esésű, csillogó anyagból készült, a szabása egyszerű és kifinomult volt. Miután felvette és tükörbe nézett, nem ismert magára. Tíz éve volt, amikor utoljára ilyen különlegesnek érezte magát.

Mélyeket lélegzett, és elhessegette a régi élete fájdalmas emlékét. Ma este a banketten az a nő lesz, aki után mindenki megfordul. Egy estére mesebeli hercegnővé válik, és mindent elfelejthet.

Micah már a szálloda előcsarnokában várta, és hitetlenkedve meredt rá. Elena bízott benne,

hogy rajta nem látszik meg ennyire, mit gondol.

A férfi időközben megborotválkozott, és fodrásznál is volt. A rövidebb haj kiemelte markáns vonásait. Csináltatott szmokingot viselt, amelyben jól érvényesült izmos alakja. A látványától felgyorsult Elena szívverése.

– Maga egyszerűen... Nincsenek rá szavaim!

– A „csinos” szót elfogadnám – mondta Elena, és a hóna alá tette az estélyi táskáját.

A mobiltelefonja is benne volt, mert fel akarta venni az este eseményeit. Az apja telefonhívásait viszont továbbra sem fogadja. Neki várnia kell, mert ő még nem hozta meg a döntését.

– De maga nem „csinos” – mondta Micah.

Elena meglepetten felnevetett.

– Azért legalább úgy tehetne, mintha annak tartana.

– Nem, nem! – tiltakozott Micah. – Úgy értettem, hogy maga több mint csinos.

– Köszönöm.

Micah zavartan elmosolyodott.

– Ahogy már mondtam, nem találok rá szavakat.

– A mosolya viszont mindent elmond. Úgy néz rám, ahogy a férfiak szoktak, amikor tetszik nekik, amit látnak. Nekem ez elég.

A pillantásuk egymásba fúródott. Elena megborzongott, és az egész teste bizsergett.

– Tudtam, hogy meg kell vennem magának ezt a ruhát – mondta Micah csendesen, és közelebb lépett a lányhoz. – Csodát tesz vele.

– A magáról szóló cikkemmel is ezt tervezem.

Micah arcán széles mosoly áradt szét. A sóvár pillantás egészen elbűvölte Elenát. Nem tudta, mi történik vele, de ez a férfi egyszerűen lenyűgözte. Mellette nem érezte magát sem kicsinek, sem reménytelennek, miközben az apja és Jameson mindig ilyen érzést ébresztett benne.

Jamesont akkor ismerte meg, amikor az apja az irodájába kérette, hogy elmondja neki, mit tervez a jövőjével kapcsolatban. Jameson csak ült ott, és önelégülten mosolygott. Elenának minden erejét összeszedve sikerült gondolkodási időt kialakítania. Azóta egy hónap telt el, de ő még mindig nem döntött. Megkezdődött a visszaszámlálás, az apja sűrű telefonhívásai egészen egyértelművé tették ezt.

Micah viszont a könnyedség érzetét keltette benne. Az idő nem játszott szerepet, és Elena tudta, hogy most van választása. Már felismerte, hogy tévedett, amikor Micah-t egy kalap alá vette az apjával. Ez a férfi azonban sokkal veszélyesebb is. Mert azt érezteti vele, hogy erős. Kívánatos. Olyan nő, akire hiába helyeznek nyomást, hogy feláldozza a szabadságát valakiért, aki nem tenné meg ugyanezt érte.

– Micah – suttogta, és nem tudta levenni a szemét a férfiről. Szinte már érezte, ahogy megérinti, és beleborzongott a gondolatba.

– Tudom.

Micah lassan odalépett Elenához, a karjába vonta, és a falhoz nyomta. Tudta, arra készül, hogy elcsábítsa a lányt. Azt is tudta, hogy ez nagy hiba. Megkérte Serenát, hogy küldje el neki még egyszer az információkat Elena magánéletéről. Az anyagban sok minden volt az apjához fűződő kapcsolatáról. Arról, hogy hol és hogyan él. Az eddigi beszélgetéseik után Micah semmi újat nem tudott meg. Egyedül az lepte meg, hogy a lány hamarosan eljegyzi magát, egy fényűző partin, miután visszatér Dél-Afrikába.

Micah kutakodott az interneten, és kiderítette, hogy a hír igaz. A közelgő eljegyzés minden dél-afrikai pletykaoldalon téma volt. A partira az elit elitje kapott meghívást. Micah hangulata a mélypontra volt. A nyomasztó érzéstől akkor sem szabadulhatott, amikor a bankettre készülődött, amelyet legszívesebben lemondott volna.

Amint meglátta Elenát ebben a ruhában, az agya teljesen kikapcsolt. A sürgető vágy, amely elfogta, rádöbentette, hogy valami kialakulóban van közöttük.

– Elena! – suttogta, miközben egymáshoz simulva álltak a falnál. A mutatóujjaival utánarajzolta a lány szájának vonalát, és elkente a vörös rúzsát. – Mit művel velem?

– Semmit. Soha nem tudnék ártani magának.

Micah nem tudott megmozdulni. Később meg fogja vetni magát azért, mert megérintette Elenát, noha ő egy másik férfihoz tartozik, most azonban tehetetlen volt az érzéseivel szemben. Mintha átok sújtaná. Az első nő, aki iránt így érez, elérhetetlen a számára.

– Szereti?

A lány összeráncolta a homlokát.

– Kit?

– Azt a férfit, akivel eljegyzi magát: St. Clairt.

Elena hátrahőkölt, és az arcáról eltűnt az ábrándos kifejezés. Visszatért az örökös nő, bár a maszkja repedezett. Micah hátrált egy lépést.

– Sajnálom. Ezt nem lett volna szabad – mondta a fejét csóválva.

– Nem, én sajnálom. Csak azt akartam... – Elena hangja elcsuklott. – Ez váratlanul ért.

– Mert el fogja jegyezni magát?

– Igen. Nem. Még nem döntöttem.

– Mit akar ez jelenteni?

A lány Micah-ra emelte a tekintetét. Az arca kifejezéstelen volt.

– Azt jelenti, hogy a kutatásai nem derítettek fényt minden tényre.

– Nem kellett kutatást folytatnom. Minden fent van az interneten.

Elena arcát pír öntötte el.

– Tessék? – kérdezte.

Zaklatottan keresgélni kezdett a táskájában. Miután megtalálta a mobiltelefonját, gyorsan beírt valamit. Aztán olvasni kezdett, és Micah teljes elképedésére holtápadt lett. Amikor újra felnézett, düh volt a szemében.

– Nem tudott erről? – kérdezte Micah óvatosan.

– Arról, hogy a hazatérésem után bejelentek egy eljegyzést, amelybe még bele sem egyeztem? – kérdezte Elena színtelen hangon. – Nem, ezt nem tudtam.

Micah feszült volt. Megviselte, ami közte és Elena között történt. Vagy csak az ünnepi beszéde miatt nyugtalan? Ilyen ideges azóta nem volt, amióta előadta az édesanyjának az üzleti ötletét.

Nagyszerű! Már csak ez hiányzott. Miért kell éppen most arra az asszonyra gondolnia, aki soha semmire nem tartotta őt képesnek? Az anyja úgy gondolta, hogy ő teljesen átlagos ember, és úgy kezelte, mint mindenki más.

Gyerekkorában ez volt a legnagyobb gond. Nem akarta, hogy az édesanyja ugyanúgy kezelje őt, a fiát, mint bárki más. Erre azonban csak akkor döbbsen rá, amikor kilencévesen az anyja elcipelte egy jótékonyági rendezvényre. A bébiszitter nem ért rá, és azt még az anyja is tudta, hogy este nem hagyhat egyedül egy kilencéves gyereket. Micah nyugodtan ült az asztaluknál, mert nagyon boldoggá tette, hogy együtt lehet a mamájával.

Az anyja egész idő alatt a megbízóival beszélgetett és nevetgélt. Ő alig ismert rá, és végre megértette, mi a baj a kapcsolatukkal. Az anyjának láthatóan nem volt igénye arra, hogy vele foglalkozzon. Nem szerette Micah apját, gyereket sem akart, és ezért nem is érdekelte a fia. Ő viszont el akarta érni, hogy a mamája többet foglalkozzon vele. Úgy gondolta, ha bebizonyítja, hogy igenis fontos, biztosan megváltoznak köztük a dolgok.

Huszonöt éve dolgozik ezen. A ma este csak része annak a tervnek, amelynek célja, hogy az édesanyja végre elég figyelmet szenteljen neki.

Miért keresi akkor Elena arcát a tömegben? Miért érzi magát a társaságában felszabadultnak? Valójában az édesanyjának kellene inspirálnia. Mit keres Elena a tervében, és neki miért van lelkifurdalása emiatt? Miért zaklatott a lány iránt táplált érzéseitől?

Micah elhessegette ezeket a gondolatokat, és a beszédére összpontosított.

Viharos tetszést aratott vele. Lenyűgözte az embereket. Valamikor az este folyamán feltűnt neki, hogy Elenát sehol sem látja. Magához intette Serenát, megkérte, hogy keresse meg, és hozza oda hozzá. A lány már hamar ott is volt mellette.

– Ismeri már Elena Johnt, Lucca? – kérdezte Micah a *Vittoria* cég igazgatóságának egyik tagjától.
– Neki köszönhetem, hogy ma este meg tudtam tartani a beszédemet.

Lucca örvendett az ismeretségnek. Elenával gyorsan váltottak néhány szót, de a beszélgetésükből Micah semmit sem értett. Aztán nagyot nevettek.

– Lucca szerint miattam elszalasztotta a lehetőséget, hogy felsüljön, és így alázatot tanuljon – mondta Elena kacintva.

– Úgy gondolja, hogy az rám férne? – kérdezte Micah olaszul. A kérdését fogadó harsány nevetés megadta neki a választ. – Hát ez van – mondta kedélyesen.

Újabb olasz beszélgetés következett.

– Megkedveltette magát velük – mondta Elena Micah-nak.

– Úgy is, hogy nem sülttem fel?

– Ne aggódjon! – mondta Lucca, és megveregette Micah vállát. – Bárkivel megeshet.

– Remélem, hogy elsőként maga kerül majd sorra.

Elena nevetése még többeket odavonzott az igazgatóságból, és Micah azon kapta magát, hogy mindenkivel élénken beszélget. Erre számított is, a derűs hangulat azonban meglepte. Banketten ez még nem fordult elő vele. Betudhatta volna a dolgot az életvidám olaszoknak, de ha őszinte akart lenni, el kellett ismernie, hogy valójában Elena az oka.

A lány gond nélkül váltott oda-vissza az olasz és az angol között, és mindenkit elbűvölt. Nem az ő partija volt, még csak nem is Micah partija, Elena mégis átvette a vendéglátó szerepét, és az mintha rá lett volna szabva. A többiek teljesen lefoglalták, és Micah nem talált lehetőséget arra, hogy köszönetet mondjon neki. Végül jelezte a lánynak, hogy kövesse, és mind a ketten kimentek az előcsarnokba.

– Fárasztó az üzleti parti – jegyezte meg Elena.

– Alighanem azért, mert maga áll a középpontban.

A lány a fejét rázta.

– Nem vágytam erre a szerepre, és nem is szolgálok rá.

– Lehet, hogy nem vágyott rá, de kiérdemelte. – Micah a karját kínálta Elenának. – Beszélhetnénk valahol zavartalanul?

A lány habozott, és zárkózott lett az arca. Micah azonban megfogta a karját, és az előcsarnok puha, kék szőnyegén a lifthez indultak. Elena hallgatott, amikor Micah a fülkében megnyomta a tetőtéri lakosztály gombját. Miután felértek a legfelső emeletre, azonnal elbűvölte a helyiség.

– Miért nem itt van a bankett?

Micah körbenézett. Az ablakokból csodás kilátás nyílt az éjszakai égboltra. A csillagok fényesen ragyogtak, és sokakat kicsaltak a teraszra, hogy megcsodálják őket. Odalent emberek nyüzsögtek, és zeneszó hallatszott fel hozzájuk. Róma éjszakai életre kelt. Estére enyhült a meleg, de nyár lévén nem lett hűvös.

Tökéletes éjszaka a vétkezésre. A gondolattól bizsergés futott végig Micah testén, de elfojtotta a vágyat.

– Köszönettel tartozom magának. Tökéletes vendéglátó volt.

– Szóra sem érdemes.

– De igen – ellenkezett Micah. – Magának köszönhető, hogy az olaszok örömmel várják velem az együttműködést, mert klassz fickónak tűnök.

– Voltak kétségei?

Micah szóra nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de nem tudta, mit mondjon.

– Nem igazán tudok eligazodni magán – jegyezte meg Elena.

– Mit szeretne tudni? – kérdezte Micah, és kész volt arra, hogy bármit elmondjon.

– Magánál minden csak az üzletről szól? – A lány mosolygott, de a kérdését komolyan gondolta.

– Tíz éve igen. Akkor kezdtem az egyetememet. Az értelmet adott az életemnek.

– Értem. – Elena hallgatott egy ideig. – Én ugyanígy vagyok a munkámmal.

– Mióta?

A lány felvonta a szemöldökét.

– Tizenhat éves korom óta.
– Már akkor dolgozni akart?
– Nem. Tizenhat évesen felismertem, hogy a munka irányt adhat nekem. Akkor váltak el a szüleim.

Micah hallgatott, és várta, hogy Elena folytassa. A lány fel-alá járkált, mielőtt megszólalt:

– Nem vagyok olyan nő, olyan ember, aki megcsókol egy férfit, miközben mással jegyezte el magát. Szeretném, ha ezt tudná.

– Akkor milyen ember?

Elena elhúzta a száját.

– Egy nagy hatalmú férfi játékszere vagyok.

– Hogy érti ezt?

Elena legszívesebben kimerülten lerogyott volna a földre. Az estét csak nagy erőfeszítés árán vészelte át, amióta megtudta, hogy az apja és Jameson eljegyzési partit tervez, amelyre a fél világot meghívták, anélkül hogy az állítólagos menyasszony a beleegyezését adta volna hozzá. Mert azt hiszik, hogy ismerik a válaszát.

És miért hiszik azt? Mert az apja megszokta, hogy hatalma van felette, és azzal visszaélve ellenszolgáltatásokat vár el tőle. Amikor Elena pénzt kért az iskolára, viszonzásképpen részt kellett vennie egy társasági eseményen. Vagy azt, hogy segítsen neki a válása ellenére elhítni a világgal, hogy ők tökéletes kis család, bár Elena anyja a világ másik felén él.

Miután ő ösztöndíjat kapott, és többé nem volt ráutalva az anyagi támogatására, az apja szeretetét azonban szerette volna elnyerni, ő ezt kezdte el kihasználni. Elena annyira sóvárgott az apja elismerésére, hogy bármilyen viselkedést elfogadott tőle. Akkor is, ha utána borzalmasan érezte magát.

Mert kompromisszumokat kötött azért a szeretetért. Feláldozta a függetlenségét és önmagát. Az apja utolsó kérése a legnagyobb áldozatot követelte tőle, és az apja eget-földet megmozgatott azért, hogy megszerezze Elena beleegyezését. Megfenyegette, hogy elveszítheti az állását, anyagi biztonságot ígért neki, és az elismerését vetette be csalinak. Elena tudta, hogy bármilyen csábító is ez, nem éri meg. Nem akart lemondani arról az életről, amelyet éveken át felépített. Eközben azonban azt az esélyt sem akarta elszalasztani, hogy az apja végre megszeresse.

Most pedig Micah mindent még bonyolultabbá tesz azzal, hogy hatalma van felette. Mi másért akarná még mindig megcsókolni?

Ez csakis csapda lehet! És ha enged az érzéseinek, ez a férfi ugyanúgy csalódást fog okozni neki, mint az apja.

– Maga nagy hatalmú ember, Micah. Nyilván tisztában van azzal, hogy játszik az emberekkel, és kihasználja őket.

A férfi arca kifürkészhetetlen lett.

– Sejtelmem sincs, miről beszél.

Elenát kellemetlen érzés fogta el, és egy belső hang arra intette, hogy legyen óvatos.

– Mit titkol el? – kérdezte csendesen.

– Semmit.

– De igen. Rejteget valamit. – A lány közelebb lépett. – És annak hozzám van köze.

Micah nem válaszolt, csak rezzenéstelen arccal méregette Elenát.

A beszélgetésükből a lány leszűrte, hogy a férfi őt is ki akarja használni. De mi célból?

Ez valójában nem is érdekes, gondolta Elena. Csak az számít, hogy nem bízhat ebben a férfiban. És ettől a felismeréstől szűrés hasított a szívébe.

Másnap Elena elkísérte Micah-t az üzleti tárgyalásaira. Tapintatosan a háttérben maradt, és csak akkor szólalt meg, ha egyenesen hozzá beszéltek. Mindent jól csinált, Micah mégis nagyon elutasító volt vele, és ő ezt bosszantónak találta. A férfi úgy viselkedett, mintha Elenának lennének titkai előtte. Ő viszont biztos volt benne, hogy Micah-nak van rejtegetnivalója. Az is ezt bizonyítja, ahogy előző este a kérdéseit fogadta.

Elena azonban egyelőre félretette ezt a gondolatot, elvégre profi újságíró. Micah-tól viszont nem vall profizmusra, hogy mindenki előtt kimutatja, hogy valami baja van vele. Arra Elenának még sajnos nem volt alkalma, hogy ezt meg is mondja neki.

Egyik tárgyalás követte a másikat. Amikor másik helyszínre mentek, nem egy autóban ültek, és Elena biztos volt benne, hogy a férfi ezt szándékosan intézi így, ettől pedig csak még mérgesebb lett.

A nap végére közös vacsora szerepelt a tervben, de Elena kitalált ürüggyel lemondta. Már elég anyaga volt a cikkéhez, és Serena is küldött még neki információkat Micah jótékonysági tevékenységéről. Mindebből megírhat egy elfogadható, sőt jó cikket. Nem kell több időt töltenie a férfival, és ettől megkönnyebbült.

Megszólalt a mobilja, és éppen ki akarta nyomni a hívást, amikor a kijelzőn meglátta Jameson nevét. Már úgy-ahogy túl volt az első sokkon, amelyet a közlgő eljegyzési parti híre okozott, ezért úgy döntött, megragadja a lehetőséget, és elmond néhány dolgot a férfinak.

– Hol voltál? – kérdezte Jameson. – Már többször is próbáltunk elérni.

– Helló, Jameson! Hogy vagy?

– Sok a dolgom. Munka és minden más.

– Minden más – mondta Elena hangsúlyozottan lassan. – Például a parti, amelyen az apámmal be akarjátok jelenteni az eljegyzésünket?

– Elena...

– Nem találod ezt kissé elbizakodottnak? – folytatta a lány. – Vagy ez az egész csak ügyes sakkhúzás? Nem vagyok az országban, úgyhogy ti nyugodtan tervezhetitek a partit, és nem kell az ellenkezésemtől tartanotok.

– Elena, a hisztid senkin sem segít – felelte Jameson most már éles hangon. – Nyugodj meg!

Elenának az utolsó pillanatban még sikerült lenyelnie egy káromkodást.

– Csak kicsit felgyorsítottuk a dolgokat – mondta Jameson. – Édesapád biztosított arról, hogy beleegyezel az eljegyzésbe.

– Ezt nem kétlem – dünnyögte Elena, és a haragja helyét hideg düh vette át. – Ezért próbáltatok elérni?

– A beleegyezésed nagyon hasznos lenne.

Csak nem nekem, gondolta Elena. Mondj végre nemet! – biztatta egy belső hang. Ő pedig hallgatni akart rá, de nem jöttek a szájára a szavak.

– Dolgozom – mondta –, úgyhogy egy kicsit még várnod kell a beleegyezésemre.

– Fontosabb neked az a férfi, mint a leendő férjed? – kérdezte Jameson dühösen.

– Annak a férfinak semmi köze ehhez. – *Te pedig valószínűleg nem leszel a férjem*, tette hozzá magában. – A munkámról van szó. Arról, hogy nekem adták ezt a megbízást, és nem egy másik újságírónak.

– Azért kaptad a megbízást, mert Johnnak hívnak. Semmit sem kell bizonyítanod magadnak, ha netán ezért csinálod.

Elena nem vette a fáradságot, hogy válaszoljon erre. Jameson azt hiszi, hogy az ő értékét csak a családneve adja. Még rosszabb, hogy Micah is ezt gondolja.

– Nagyon valószínű, hogy Williamson kifejezetten téged kért – folytatta Jameson. Láthatóan nem érdekelte, hogy Elena nem válaszolt neki. Sajnos fején találta a szöveget, és ez felért egy pofonnal. – Feltehetően azt hiszi, te vagy a kulcs ahhoz, hogy ő társulhasson a *John Diamond Company*val – tette hozzá Jameson nevetve. – Az eljegyzésünk azonban a mi családjaink társulását fogja megpecsételni. Williamsonnak hamar rá kell majd ébrednie, hogy semmit sem ért el a szerződtetéssel.

Elena lélegzete elakadt egy rémisztő pillanatig. Forogni kezdett vele a világ, és visszabotorkált az ágyhoz, hogy leüljön.

– Itt vagy még? – kérdezte Jameson.

Elena gyorsan összeszedte magát.

– Örülök, hogy hallottam felőled – mondta, és a hangja semmit sem árult el. – Holnap vidékre

megyünk, és ott nem lesz térerő. Szia! – köszönt el.

Bontotta a vonalat, mielőtt még Jameson válaszolhatott volna. Éppen ki akarta kapcsolni a mobilját, amikor üzenetet kapott Micah-tól.

Minden oké?

Nem, semmi sem az. Ezt azonban nem fogja elárulni annak a férfinak, aki a célja elérésére akarja őt felhasználni. Mivel szolgált rá erre? Annyira látszik rajta, hogy magányos?

Néhány pillanatig átadta magát az önsajnálatnak, aztán kinyitotta a laptopját, és elkezdte megírni a cikket.

Elena épp reggelizett, amikor Micah odalépett az asztalához.

– Éppen most küldtem el magának e-mailben a cikkemet – mondta a lány. – Majd csak a hazatérésem után jelenik meg, úgyhogy elolvashatja és megjegyzéseket fűzhet hozzá, mielőtt visszaküldi.

– Máris elkészült vele?

– Tegnap este homlokon csókot a múzsa – felelte Elena.

– Serena azt mondta, hogy magának fáj a feje, ezért nem jött el a vacsorára.

– Hazudtam. Azért nem mentem el a vacsorára, mert maga egész nap idétlenül viselkedett. Ebből nem kértem tovább. – Elena felkelt az asztaltól. – Köszönöm a lehetőséget...

– Várjon! – vágott közbe Micah. – Elutazik?

– Igen – felelte Elena határozottan. – Velencébe megyek.

– Miért?

– Számptalan oka van, de egyik sem tartozik magára – mondta a lány.

– Oké, csak egy kis időt adjon még nekem, hogy beszélgessünk – kérte Micah. – Legalább egy kávéval igyunk meg együtt!

Elenának a szeme sem rebbent.

– A sofőrje már várja, Mr. Williams. Ha jól emlékszem, fél óra múlva kezdődik a tárgyalása.

– Elena! Csak egy kávéra maradjon! – kérte Micah.

Végtelenül hosszúnak tűnő pillanatok után Elena beleegyezően bólintott.

Micah egy pincéernőt is odainthetett volna, mégis felajánlotta, hogy ő hoz maguknak kávéval. Ezzel időt nyert, hogy rendezze a gondolatait.

Az érzései összezavarták. Majdnem megcsókolták egymást, pedig Elena arra készül, hogy mással jegyezze el magát. Micah erre nem volt felkészülve. A lány ráadásul közel járt ahhoz, hogy kitalálja, mit tervez vele. Ezért önvédelemből távolságot tartott tőle. Csakhogy Elena túlságosan szép, és megmagyarázhatatlan vonzalmat ébresztett benne.

Erről csakis is a szülei tehetnek, gondolta hirtelen dühösen. Nem taníthatták volna meg neki, hogyan kezelje az érzéseit? Akkor most nem érezné magát ilyen elveszettnek. És nem viselkedett volna Elenával egész nap úgy, mint egy duzzogó kamasz.

Micah megégette a kezét a kiloccsanó forró kávéval, és szitkozódva letette a bögrét.

Nem vagyok gyámoltalan! Megoldom a dolgot, győzködte magát, miközben visszament az asztalhoz.

Elena szó nélkül elvette tőle a kávéját, és ivott egy kortyot.

– Elnézést kérek, ha esetleg sértőnek találta a hangnemet – mondta Micah.

– Nem várok bocsánatkérést, csak el szeretném érni a velencei vonatot. A zöldellő mezőket fogom nézegetni az ablakból, és élvezem a nyugalmat, mert nem kell magával vitatkoznom.

Micah leolvasta a lány arcáról, hogy valami másról is szó van.

– Ezért nem válaszolt tegnap az üzenetemre, igaz? – kérdezte csendesen. – Nem érzi jól magát.

Elena lehunyta a szemét. Miután kinyitotta, Micah hátradőlt a székén.

– Nem, nem vagyok jól, de ennek semmi köze kettőnkhez. Ezért nincs is kedvem erről beszélgetni magával.